

Molentocht Kinderdijk (17 oktober 2010)

Deze molenwereld sprak blijkbaar tot de verbeelding van de leden. Na de Roer, was dit de tocht met de meeste koppen. We telden er die morgen 16.

Twee kanokarren werden geladen en dan lagen er nog op de auto's.

Zoals in vervlogen tijden, in colonne de weg op, richting Rotterdam. Tussen Dordrecht en Rotterdam, parallel met de Lek, "stroomt" het riviertje de Alblas. Het water, hoofdzakelijk uit de lagere polders, wordt er, met hulp van het gemaal omhoog gepompt. In de Alblas vloeit het naar de Noord, die het op zijn beurt doorgeeft aan de Lek. Het debiet wordt dus hoofdzakelijk bepaald door een te veel aan polderwater, dus is stromen een te groot woord voor deze activiteit. Onze wildwater vrienden waren dan ook niet van de partij.

De leiding moest toch even zoeken naar een geschikte instapplaats. Bij de kanoverhuur, wel out of season, vond men het te riskant om de privé parking toe te eigenen. Een goed oog en met terreinkennis werd er iets verder een geschikte instapplaats gevonden. Er was vooreerst een picknick bank, voor de koffieklets voor de inspanning. Vervolgens waren er 3 instap mogelijkheden beschikbaar. De klassieke instap, tussen het gemaaide lis op een vettige polderbodem. De staande instap, vanaf een stenen bruggetje over een afwateringskanaaltje en als kers, de Himalaya start, mits een helpende hand van een collega. De variaties hadden alle 3 hun aanhangers.

Onze canadees wou zijn ruim schoon houden, ons echtpaar stapte modderloos van de brug in hun schip. Norbert, in zijn zondags kostuum volgde hun voorbeeld. Onze nieuwkomers Loes en Kaska werden door mannenhanden en met de glimlach van de kant in het water geschoven, zonder kentering ! Enkele grijze duiven modderden wat aan, en verplaatste moeizaam hun modderig schoeisel in de kajak.

Uiteindelijk waren de 16 koppen klaar voor de herfsttocht naar het werelderfgoed, sinds 1997, de molens van Kinderdijk. Deze molens zijn gebouwd vanaf het einde van de 14de eeuw, maar onze overblijvende molens dateren uit 1738 en 1740.

Ze moesten het water uit de polders scheppen en overhevelen naar de rivier, soms 140 centimeter hoger. Door het inklinken van de bodem van de polder en het stijgen van het water op de rivier de Lek, waren er steeds meer molens nodig. We kunnen er nu nog 19 bewonderen die de molengang vormen.

Het herfstzonnetje bescheen het zwarte water, als we onze peddels verplaatsten. Voor we het dorp Oud-Alblas bereikten, waren we al enkele oude boerderijen gepasseerd. Iedereen heeft natuurlijk de typische stoepen aan de waterkant bij die boerderijen opgemerkt. Deze stoepen werden gebruikt voor het schoonmaken van het vaatwerk, het melkgerei en het laden en lossen van de melkbussen. Aanvankelijk waren ze van hout en mooi wit geschuurd, later werden ze van beton gemaakt. Gemakkelijker van onderhoud. Het nadeel was dat ze te zwaar waren en op den duur gedeeltelijk in de rivier verzonken.

Als we onder de brug van Oud-Alblas doorvoeren aanschouwde enkele argwanende blikken, het troepje sportievelingen. Circa 3 km verder, op een driesprong, sloegen we rechtsaf en volgde de oude bedding rond het natuurgebied Polder Grote Nes.

Het tempo lag voor onze nieuwkomers iets aan de hoge kant. Maar ze beten op hun tanden, zweette een druppeltje extra. Ze zwoegen met verbeterde peddelslag verder, hopen dat hun punt de gewenste richting uitging. Het regelmatig corrigeren, frukte steeds hun snelheid. Een gegeven dat we allen gekend hebben en soms nog kennen.

Het rustpunt, een verbouwde boerderij, op de waterkaart, met tas, vork en lepel was nog volkomen in zondagsrust. Geen licht, geen beweging, geen tafeltje dek je. Er werd, tegen goesting, besloten verder te peddelen naar de overdraagplaats, een degelijk eindje verder.

Het verscherpte zeker de eetlust, de dorst, dat betwijfelde ik. Tegenwoordig zijn de moderne kajakkers voorzien van zo'n buisje, dat voor hun gezwollen lippen bengelt. Bij de derde tik van hun hartslagmeter weten ze dat het zuigtijd is. Ofwel heb je van die kerels, een generatie vroeger, groot gebracht met Coca-Cola. Daar liggen minstens 2 flessen van anderhalve liter te rommelen op het voordek. Gevolg, enkel de alcolics, lijden bij het uitstappen. Er werd uitgestapt bij een sluisje, dat ons de doorgang naar de Giessen versperde. Een degelijk kanosteiger hielp ons bij deze klus. Jean-Claude weigerde pertinent deze gemakkelijheids oplossing. Hij demonstreerde, op onorthodoxe wijze, hoe je via een kademuur op het droge kon geraken. Het bruggetje over de sluis zette ons uit de wind en het zonnetje zorgde, dat zelfs in oktober een picknick doenbaar is.

Na de boterham duurde het een poosje voor we met 16 de Giessen bevolkten. Met één instapsteiger en vissers in de buurt, vraagt vrede wat extra tijd. Hoe dichterbij de molens naderden, hoe meer volk de dijk

bewandelde. Op een mooie herfstdag is dit een trekpleister voor wandelaar en cultuurfreak.

Wilfried verzamelde zijn bende, na de laatste molen, om de toeschouwers duidelijk te maken, dat er ook spierkracht nodig is om polyester of polyethyleen over de dijk van de Giessen naar de Alblas te sjoeren. Er waren twee dwarsliggers die het commando negeerden en doorpeddelden. Tot overmaat van ramp werden ze beloond met zicht op "ijzeren geit op hooiberg", het symbool van de Hooge Boezem. Een kunstwerk vermeld in elke folder of gids in Zuid-Holland. Na hun overdracht op de Alblas, herenigde de SKK zich en werd de terugweg aangevat. Louis had zijn survival boot gewisseld met Kaska. Met deze boot ging het haar iets beter, maar het bleef zwoegen. Het gezwoeg werd beloond in de bocht bij de Grote Nes. De herberg was ditmaal open. Alle bootjes werden netjes aan de steiger geparkeerd, meerdere met een gezamenlijk touw. Ook hier hartje Holland, dronken de meesten een Belgisch biertje. Zelfs een tweede, een derde? Goed gemutst kwamen we uit het café. Onmiddellijk werden we geconfronteerd met het spreekwoord "de laatste zullen de eersten zijn" en de eerst ... alzo duwde Louis en ik ons van de steiger, terwijl de voorhoede al bijna Oud-Alblas binnenvoer. We konden er duchtig tegen aan. Het schuim stond al gauw terug op de lippen, alleen proefde het wat zouter dan daarstraks. De eersten zagen we pas terug op de oever bij de auto's. Eindgeneriek = uitstappen, tillen, dragen en sjoeren. Samen uit, samen thuis met als slotsom een genietbare en leerzame tocht.

(Ferre)